

Records del Pare

LA TERRALADA

Per Josep Rovira Fors

A vegades no sé, em venen al pensament records de la meva infantesa i hem sembla entreveure a través del temps la figura i el rostre del pare, la mare i el meu germà i em veig menut corrent per la platja del «Cabaió» mentre el pare i algun dels seus remitxs dels que recordo, en Pardiús, en Manuel, en Ramentol i l'oncle Felip van preparant l'ormeig per varar de matinada. De tornada a casa trobem l'avia Càndida i l'avia Marcela sargint les xarxes mentre la mare feineja a la cuina preparant el sopar, si es l'estiu ens assèiem a la eixida a la fresca i si era l'hivern acurrucats a la vora del foc de la xemeneia el meu germà i jo escoltant el que ens explicava el pare.

¿Com era el pare? Físicament era alt, eixut de carns, però amb una constitució dura, fibrosa, produïent tal vegada de les moltes hores passades amb el rem a les mans, la seva mirada era franca, mirava a tothom a la cara i mai tingué de baixar el cap per ningú i a ningú, era home d'una sola paraula i quan la donava per ell era llei, la seva pell era bruna, recremada per les hores passades a la intempèrie, lluitant amb el mar, el vent i el sol. Era un enamorat del mar, es mostrava orgullós de la seva nissaga i ens explicava satisfet que tots els seus avantpassats havien sigut pescadors, recordo que un dia ens va explicar amb una certa enyorança que l'avi Felip (el seu pare) li deien de sobre nom «MATA VARATS» i tot rient ens va dir el perquè. L'avi pel sant de l'avia Càndida (la seva dona) mai sortia a pescar, però un any no ho va recordar, va sortir i va ser tanta l'agafada de varats que a partir de llavors tothom el coneixia per «MATA VARATS». Ell estava orgullós del seu pare i jo ho estic del meu, per la seva manera de ser, capaç de sacrificar-se per els demés, recordo un fet que pot retratar el seu tarannà. Era un 20 de desembre ara farà uns 70 anys, feia molt fred, molts pescadors aquella nit no varen varar, el pare sí, al trencar l'alba sobre el MONTSENY es veia un núvol estrany, escabellat, el pare diu als de la barca, -nois cap a casa, que aquest temps no m'agrada gens!, quan estan prop de la platja una gran polseguera els ve de terra és el Terral, que bufa fort huracanat, amb penes i treballs poden arribar a la platja i treure la barca de l'aigua. El pare estava a casa pensant entristit amb els pescadors que encara estaven a l'aigua quan unes persones venen a dir-li que es veu una barca de can Peix pràcticament a la deriva, esgotats els seus

homes pel fred i la lluita que sostenien amb el mar i la Terralada, el pare fa que avisin els seus reixers i que vagin al magatzem que tenia prop la Torre de Mar i que agafin viatges de l'art i s'encaminin a la platja del Sant Crist del Pla que ell ja va a preparar el «CARU», quan arriben els homes amb els viatges de l'art, quasi tot el poble es a la platja. El temporal de vent i mar és esgarriós, es fa difícil el navegar amb aquell mal temps, però el pare crida, -Vara en nom de Deu, el «Caru» ja es a l'aigua!, 10 homes agafen els rem deixant un cap de corda a la gent de la platja i fan proa a la barca de can Peix que ja quasi no s'els veia i amb la por que un cop de mar o una ratxa de vent aboqui la barca. Nois, va! vogueu fort! -els anima el pare,- hem de ser-hi a temps, hem de salvar-los!, mentre va amollant corda per fi ja estan juntes les dues barques tiren un cap de corda per amarrar-les però els de la barca de can Peix morts de fred i esgotats no poden, salta aleshores el pare d'una barca a l'altra i tan punt les té amarrades, fa un senyal als de terra, tot el poble il·lusionat tira d'aquella corda i així juntes arriben a la platja les dues barques la de can Felip salvadora i la de can Peix salvada.

D'aquest fet el pare no en feia mai esment, creia en la seva modèstia que no havia fet res important, que jugar-se la vida per salvar la d'un altre era un fet corrent que no mereixia cap reconeixement.

Així era el pare, senzill, honrat, amic dels seus amics, i ha nosaltres, al meu germà i a mi, ens va traçar un camí d'amor i honradesa perquè el sabéssim seguir.

La Terralada. Tinta xinesca i paper 1987. Josep Tenas.